

Forfatter: Gade, Niels Wilhelm

Titel: BREV TIL: Stæger, Laura Mathilde Margrethe FRA: Gade, Niels Wilhelm (1871-08-24)

Citation: Gade, Niels Wilhelm: "BREV TIL: Stæger, Laura Mathilde Margrethe FRA: Gade, Niels Wilhelm (1871-08-24)", i *Niels W. Gade - Optegnelser og Breve*, Gyldendalske Boghandels Forlag (F. Hegel & Søn), s. 179. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001988775-000-shoot-L0019887750000061.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Niels W. Gade - Optegnelser og Breve

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Rolandseck, Torsdag 24. August 1871.  
(Formiddag 10½.)*

Jeg sidder nu i en Veranda ved Rhinen, og har under mig Floden med Øen Nonnenwerth, paa den venstre Bred Rolandseck, hvor Ridder Toggenburg byggede sig en Borg; den høire Bred, en fuldstændig Oversigt over „Siebengebirge“ med Ruinen Drachenfels i Forgrunden. — (Bag mig sidder der en Familie og pludrer Engelsk). Her er deiligt, kan Du tro, det var imorges taaget, men nu skinner Solen deiligt. Dog tilbage til Matinéen igaar (Onsdag Formiddag), hvor der kun spilledes Kammermusik (Joachim, Königslöw, Strausz og Grützmacher), og hvor Fru Joachim sang nogle Sange af Beethoven, især „Kennst Du das Land“ saa aldeles henrivende, at man derover maatte glemme det meste af det foregaaende. — Kl. 2½ var de indbudne Gjæster inviterede til en Festfart paa Rhinen. Efter at det om Formiddagen havde tordnet og regnet dygtig, \*) Gades Svoger.

s. 180blev det ved den Tid, Toget skulde gaa for sig, stille og lidt overtrukken Himmel, som var yderst velgjørende efter den forfærdelige Hede, det havde været samtlige Festdage. Ja, dersom jeg nu kunde fortælle Dig alt det, jeg saae, hørte, følte — det lader sig næppe beskrive, det er som et Drømmebillede, der er draget forbi. — Altsaa: Vi Gjæster, Festkomitéen med deres Damer, endeel af Byens Honoratiores med deres Fruer fyldte aldeles den store Salon; der var vistnok en 200 Personer eller vel endog flere. Det var et af de største Rhindampskibe, fra øverst til nederst behængt med Flag. Man gik strax tilbords i Salonen, og da nu Skibet satte sig i Bevægelse, skjødtes der med smaa Kanoner fra begge Sider af Rhinen, det drønedes ordentlig igjennem Bjergene. Hele Strandbredden var tætfuldt med Menneskeklynger, som alle viftede med Lommetørklæder og Schawler, vi vinkede igjen, alt det vi kunde ud af Vinduerne paa Salonen; Solen begyndte at komme frem, og Luften var deilig afkjølet, det var et mærkeligt, stemningsfuldt Moment, det var, som om alle Bonns Indvaanere var én Familie og stod nu og glædede sig over vor Festfart; — nu vexlede det ene Panorama efter det andet, alt medens vi spiste. Ved Bonn begynder strax de deilige Syvhøie i stadig Afvexling med Smaabyer og Vinbjerger. Langt udenfor Byen er Landsteder og her viftedes stadig til os og saluteredes. Det var en fuldstændig fin Diner, Festkomiteen gav os, der sluttede med Champagne.

s. 181Jeg var stadig een af de mest feterede Gjæster. Nu udbragtes af Overborgmesteren den 1ste Toast, meget godt, for Beethovens 100 Aars Mindefest, derefter for Dirigenten Hiller, som takkede meget morsomt; dernæst oplæstes en Hilsen fra Wien og en Tak af en Søn af en af Beethovens Venner, Dr. Brauning. Derefter en Tale for de assisterende Solister og Sangere. Derefter en Tale af — mig . . . Jeg takkede Festcomitéen for den forekommende Modtagelse, jeg havde nydt, og vilde tillade mig i samtlige Fremmedes og eget Navn at takke for de musikalske Nydelser, vi havde oplevet i Festdagene, dernæst at udtale vor Beundring for hele Festarrangementet, idet ikke alene selve Musikhallen var særdeles heldig i akustisk Henseende, Programmet velvalgt og vel udført, men at Comitéen havde sat sig i Forbindelse med Himlen, skulde man synes, thi Solen skinnede, naar den skulde, og Regnen kom paa rette Sted, da man trængte til en Afkjøling. — Til min Tak vil jeg føie Ønsket om, at den musikalske Iver og Sands, som i de forløbne Festdage havde viist sig i et saa skjønt Lys i Bonn, fremdeles maatte vedblive, og jeg var vis paa, at det vilde skee, thi: „I Bonns Indbyggere, Eder er der givet et Tegn, idet af Eders Midte er opstegen en Stjerne af første Rang, som nu straalere fra det musikalske Firmament vidt ud over hele Verden, og denne Stjernes Navn er: Beethoven. Det er derfor en hellig Pligt for Eder at holde Kunsten hellig og vedligeholde Sand sen forædlet. — De fremmedes. 182Gjæster beder jeg nu med mig at udbringe et „Hoch“ for Staden Bonn.“ Denne Tale blev idelig afbrudt af Bifald, i Begyndelsen holdt jeg den i en humoristisk munter Tone, men hvor jeg henvendte mig til Bonn'erne, tog jeg den meget alvorlig og pathetisk. Du kan tro, der blev en Skraalen; nu traadte Borgmesteren op og udbragte en Skaal for Hædersgjæsten, den desværre saa sjældne seete og liøit skattede Niels G., som altid var i deres kjære Erindring. Nu steg det til en sand Begeistring, jeg maatte snart gaa til den ene, og snart til den anden Ende af Salen, Alle maatte klinge med mig. Men ikke nok med det, nu reiste Wassilewski sig (Musikdirectør i Brünn) og vilde tillade sig at takke mig, baade for hans eget Vedkommende som ogsaa paa mange af de tilstedeværendes Vegne, da de havde lært af mig og satte en Ære i at turde kalde sig mine Elever. Nok en Gang altsaa „Hoch“. — Ja, Du seer jo, at det var en begejstret Stemning, der var tilstede, og jeg tror næsten, at det meste gik over paa mig, thi de Fremmede (Englændere og Hollændere) var ligesaa iltre som Tydskerne. Efter dette holdt en Englænder en Tale paa sit Sprog ogsaa for at sige Tak. (Joachim talte ogsaa for de tilstedeværende Colleger.) Men nu var Middagen forbi, vi havde siddet henvend 2 Timer tilbords, og nærmede os nu Bestemmelsesstedet „Rolandseck“, hvor vi landede under Salut og fuld Musik, og her skulde drikkes Kaffe. Her var jeg omsværet af engelske Herrer og Misser, som blev s. 183mig forestillede af Hiller, hollandske Musikdirectører, Sangerinder, foruden alle de unge Tydskere. Jeg opbrugte hele min Samling af Fotografier og maatte sluttelig tage Visitkort og skrive med Blyant derpaa. — Efter at hele Selskabet havde drukket Kaffe, skulde der nu seiles tilbage til Bonn, hvor Byen er illumineret og begge Rhinbredderne oplyste med Fakler. Men jeg blev her i Rolandseck for at sove her om Natten, og da Torsdag Middag tage med Jernbanen til Coblenz. Fler sidder jeg nu i Rolandseck, træet er jeg, det kan Du see af den slette Haandskrift; jeg er jo kommet silde i Seng de fleste Aftener, og den megen Samleven med mange Men nesker er trættende. Jeg har det ellers udmærket. Nær havde jeg glemt at sige Dig, at jeg tog en hjertelig Afsked med alle gode Venner, og det er jo Skik og Brug, at Herrerne kysse hinanden, som Du veed; men da jeg havde sagt Farvel til Joachim og kysset ham, vendte jeg mig til hans Kone, og hun tog mig uden videre om Hovedet og gav mig et djærvt Kys. Nu blev Carl og jeg tilbage paa Strandbredden, da Dampskibet seilede tilbage, det

var mørkt næsten, men Maanen stod høit over Bjergene, og Stjernerne skinnede paa den deilige Nathimmel, vi kunde naturligviis ikke gaa i Seng før efter et Par Timers Spadseren op og ned ad Rhinbredden. — Nu er altsaa Festen ude ! Jeg takker Gud, at han har givet mig saa megen Glæde.

12

12\*